

lovsforslagets Behandling i Finansudvalget. Med Hensyn til Arveafgiften fandt Finansministeren det naturligt, at den opførtes paa Anlægsbudgettet. Naar man i 1933 besluttede at opføre Forhøjelsen af Arveafgiften paa Driftsbudgettet, var Grunden den, at man stod over for Nødvendigheden af at forøge Statens Driftsindtægter og bl. a. gjorde dette ved at forhøje Arveafgiften. Finansministeren erkendte, at Opstillingen af Statens Anlægsbudget tog sig noget indviklet ud, men han mente ikke, Rigsdagen og Finansudvalgene vilde være tjent med, at man gik tilbage til Formen fra før 1936—37. Da saa Anlægsbudgettet ganske vist ved første Øjekast ret simpelt og enkelt ud, men hvis man forsøgte paa Grundlag af Statsregnskabet at trænge noget dybere ind i Tingene, kom man hurtigt til kort, fordi Formen i Virkeligheden var uklar. Det var dog muligt, at den nuværende Form paa forskellige Punkter med Fordel kunde forenkles; det vilde blive taget under Overvejelse. Vedrørende Opstillingen af Statsgælden paapegede Ministeren, at man fulgte det Princip kun at medtage Gældsposter, for hvilke der er udstedt Statsobligationer eller andre egentlige Statsforskrivninger. Det var imidlertid rigtigt, at Begrebet Statsgæld ogsaa kunde defineres paa anden Maade. Men at medregne Statens Garanti for Nationalbankens Kreditter over Clearing- og Værnemagtskontoen vilde næppe være praktisk.

Bertel Dahlgaard (R. V.) vilde meget nødtigt, at man skulde gaa bort fra at betragte Arveafgiften som en Kapitalopsparing, der bør anvendes til Dækning af Anlægsudgifter. Det maatte erkendes, at den nuværende Regnskabsform var ulogisk, men Konsekvensen heraf burde blive, at ogsaa den midlertidige Forhøjelse af Arveafgiften overførtes til § 26. Ogsaa *Korsgaard* (K. F.) udtalte sig herom. Han henviste til, at han i sin Tid i Finansudvalget havde peget paa, at man over Formueparagraffen erhvervede mange Aktiver, som ikke var indtægtsgivende. For at opveje det kunde det være rigtigt, at man til Gengæld overførte Arveafgiften til Formuebudgettet,